FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 16 september 1997 *

1. Bakgrunden till det föreliggande fallet är att bolaget New Holland Ford Limited (nedan kallat New Holland) har överklagat förstainstansrättens dom av den 27 oktober 1994 i målet Fiatagri och New Holland mot kommissionen [1] (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillades den talan om ogiltigförklaring som New Holland och Fiatagri UK Limited (nedan kallat Fiatagri) hade väckt mot kommissionens beslut 92/157/EEG [2] (nedan kallat det kritiserade beslutet), där kommissionen förklarade att UK Tractor Exchange utgjorde en överträdelse av artikel 85.1 i EG-fördraget, eftersom det ledde till ett utbyte av information som gjorde det möjligt för varje traktortillverkare att få kännedom om de olika konkurrenternas försäljning samt återförsäljares import och försäljning. I detta överklagande företräder New Holland sina och Fiatagris intressen, eftersom detta bolag den 1 januari 1993 överlät sin verksamhet på New Holland och senare upplöstes.

Faktiska omständigheter och förfarande

2. Förstainstansrätten redogjorde för de faktiska omständigheterna i denna tvist i punkt 1—16 i den överklagade domen. Jag kommer i fortsättningen att lägga fram dessa omständigheter enligt en något annorlunda systematik.

3. För att ett fordon skall kunna användas på allmänna vägar i Förenade kungariket skall det registreras vid Department of Transport. Ansvaret för registrering åvilar Local Vehicles Licensing Offices (LVLO) som är ungefär sextio till antalet. Registreringen av fordon regleras genom ministerieföreskrifter avseende förfarandet, kallade "Procedure for the first licensing and registration of motor vehicles". Enligt dessa föreskrifter skall en särskild blankett, nämligen blankett V55, användas för ansökan om registrering av ett fordon.

4. Blankett V55 innehåller ett stort antal uppgifter om försäljning av fordon. Inom sektorn för jordbrukstraktorer beslutade tillverkarna och importörerna att på grundval av dessa uppgifter inrätta ett informationssystem, kallat "UK Agricultural Tractor Registration Exchange" (nedan kallat Exchange), som skulle göra det möjligt att få kännedom om de olika tillverkarnas försäljning samt om återförsäljarnas försäljning och import. Tillämpningen av detta avtal upphörde år 1988, men år 1990 slöt vissa av de företag som hade deltagit i avtalet, bland

* Originalspråk: spanska.

1 — Förstainstansrättens dom av den 27 oktober 1994 i mål T-34/92, Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen (REG 1994, s. II-905).

2 — Kommissionens beslut 92/157/EEG av den 17 februari 1992 avseende ett förfarande vid tillämpningen av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.370 och 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (EGT L 68, s. 19).

andra John Deere, ett nytt informationsavtal kallat "UK Tractor Registration Data System" (nedan kallat Data System).

5. I princip kunde vilken tillverkare eller importör av jordbrukstraktorer som helst i Förenade kungariket ansluta sig till Exchange och till Data System. Antalet avtalsparter har varierat under målets handläggning beroende på omstruktureringar inom sektorn. Vid tidpunkten för anmälan av Exchange omfattades åtta tillverkare, däribland John Deere, av avtalet. Dessa åtta tillverkare var de viktigaste ekonomiska aktörerna inom sektorn, eftersom de enligt kommissionen behärskade 87—88 procent av marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket, medan resten av marknaden delades upp mellan flera små tillverkare.

6. Organisationen av detta system för utbyte av information ankom på Agricultural Engineers Association Limited (nedan kallad AEA), en branschsammanslutning öppen för alla tillverkare och importörer av jordbrukstraktorer i Förenade kungariket som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna hade närmare 200 medlemmar, bland vilka man särskilt bör nämna Case Europe Limited, John Deere, Fiatagri UK Limited, Ford New Holland Limited, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited och Watveare Limited.

De uppgifter som ingick i blankett V55 skulle behandlas av ADB-företaget Systematics International Group of Companies Limited (nedan kallat SIL) till vilket Förenade kungarikets transportministerium överlämnade de uppgifter som insamlats i syfte att registrera jordbrukstraktorer. SIL var en av avtalsparterna för de fakturerade kostnaderna, i enlighet med individuella kontrakt mellan SIL och dessa parter.

7. Innehållet i Exchange fastställdes på grundval av uppgifterna i blankett V55 och användningen av dessa uppgifter inom ramen för informationsavtalet. John Deere och kommissionen var av olika uppfattning i detta avseende, vilket framgår av punkt 8—16 i den överklagade domen.

New Holland hävdade att, med beaktande av att de uppgifter som lämnades till avtalsparterna härrörde från förvaltningen och till följd av ett begränsat antal återförsäljare, det kunde förflyta en längre tid mellan den dag då en traktor beställdes och den dag då den levererades, som i sin tur föregick den dag då fordonet gavs trafiktillstånd och följaktligen den dag då uppgifterna överläts på avtalsparterna. På detta sätt kunde en längre tid förflyta mellan försäljningsdagen och registreringsdagen, varför det inte fanns någon "ögonblicksbild" på marknaden, och de insamlade uppgifterna var således av ungefärlig karaktär. SIL hade tillgång till de uppgifter som ingick i den administrativa blanket-

ten, varefter blanketten förstördes utan att avtalsparterna skulle ha varit direkta mottagare.

8. Enligt New Holland finns olika versioner av blankett V55, numrerade V55/1 till V55/5. Bolaget har emellertid betonat att endast blankett V55/1 fylls i på förhand. Blanketterna V55/2 och V55/4, som endast används av British Leyland, används inte längre, medan blankett V55/3, som är avsedd för det fall att blankett V55/1 går förlorad, skall fyllas i för hand. Avslutningsvis används blankett V55/5 av fristående importörer samt då ett begagnat fordon säljs. Det har nämligen ofta hänt att en traktor registreras efter att endast ha använts på privat mark utan att trafikera allmän väg. Parterna kan inte i något av dessa fall få direkt tillgång till blanketterna.

9. Enligt kommissionen finns det två huvudsakliga blankettyper: å ena sidan blankett V55/1—V55/4 som ifylls i förväg av tillverkarna och importörerna med ensamrätt och används av koncessionsinnehavarna för att registrera de fordon som levereras till dem, å andra sidan blankett V55/5 som är avsedd för parallellimport.

I punkt 11—16 i den överklagade domen sammanfattade förstainstansrätten parternas ställningstaganden avseende de uppgifter som blanketterna innehöll och de uppgifter som SIL lämnade på grundval av blanketterna.

"11. Enligt kommissionen innehåller blanketten följande uppgifter, vilket klaganden har ifrågasatt på vissa punkter:

— Märke (tillverkare).

— Modell-, serie- och ramnummer samt registreringsdag; vid mötet mellan parterna och den föredragande domaren den 7 december 1993 framgick att SIL registrerar uppgifterna om serienummer (eller ramnummer). I systemet enligt den första anmälan meddelas dessa uppgifter emellertid inte till avtalsparterna, eftersom det har överenskommits att SIL från och med den 1 september 1988 avstår från att överlämna registreringsblanketten för fordonen till avtalsparterna. Enligt sökandena behöver tillverkarna dessa uppgifter för att kunna återkalla fordon och för att kontrollera riktigheten av de reklamationer som skulle omfattas av garantin. Detta är enligt dem anledningen till att sådana uppgifter, som enligt Data System även skall lämnas till parterna, meddelades dem fram till september 1988.

— Ursprunglig återförsäljare och försäljare (kodnummer, namn, adress och postnummer). Enligt sökandena registrerar SIL inte dessa uppgifter.

— Fullständigt postnummer för fordonets registrerade ägare. Enligt sökandena registrerar SIL endast de första fem siffrorna i den registrerade ägarens postnummer för att göra det möjligt att identifiera postdistriktet, vilket innebär att numret ibland begränsas till tre eller fyra siffror. Vid mötet mellan parterna den 7 december 1993 angav SIL att om nämnda postnummer inte återfinns på blanketten, använder företaget det postnummer som ligger närmast den slutgiltiga användarens postnummer, nämligen det postnummer som ingår i adressen till den återförsäljare som har sålt fordonet. Om dennes postnummer saknas, använder SIL den ursprungliga återförsäljarens postnummer och, i avsaknad av detta, postnumret i adressen till den lokalt behöriga Local Vehicles Licensing Office. SIL tillade vid detta möte att samtliga uppgifter skulle ha en förbindelse med ett postdistrikt för att göra det möjligt att avgränsa de försäljningsområden som tilldelats återförsäljarna.

— Den registrerade ägarens namn och adress; vid mötet av den 7 december 1993 betonade sökanden, med SIL:s bekräftelse, att även om dessa uppgifter kan finnas på sidan 3 i blankett V55, som är den enda sida som sänds till SIL, registreras dessa inte i något fall av SIL, vilket innebär att de inte meddelas till avtalsparterna.

12. Parterna är överens om att klassificera de uppgifter som lämnas av SIL till avtalsparterna i tre grupper, men definierar grupperna olika.

13. Enligt sökandena kan de uppgifter som lämnas av SIL delas in i följande tre grupper:

— Branschekonomiska uppgifter: dessa hänför sig till allmänna siffror avseende registrering av traktorer som sålts inom hela sektorn och klassificeras enligt försäljningsdag, drivkraft, dragkraft och efter postdistrikt för fordonets registrerade ägare.

— Identifikationsuppgifter: dessa hänför sig till registrering av traktorer som har sålts av varje avtalspart och klassificeras enligt försäljningsdag, traktormodell och efter postdistrikt för fordonets angivna innehavare.

— Egna uppgifter som endast meddelas till den avtalspart som är i fråga: dessa hänför sig till försäljning av registrerade traktorer genomförd av var och en av de återförsäljare som tillhör denna parts distributionsnät, till uppgifter som hör till de ovannämnda grupperna, med geografisk

klassificering motsvarande försäljningsområdena för dem som tillhör distributionsnätet hos den avtalspart som är i fråga, till särskilda analyser som begärts av någon av parterna samt till siffror avseende registreringen av de traktorer som denna har sålt.

14. Enligt kommissionen finns det följande tre grupper:

— De samlade uppgifterna om sektorn: sektorns totalförsäljning, med eller utan indelning per drivkraft och typen av dragkraft. Dessa uppgifter är tillgängliga årsvis, kvartalsvis, månadsvis eller veckovis.

— Försäljningsuppgifterna för var och en av parterna: antalet sålda enheter per varje tillverkare och dennas marknadsandel i olika geografiska områden: Förenade kungariket i sin helhet, region, grevskap och en återförsäljares område, vilket anges med hjälp av de postdistrikt som respektive område omfattar. Dessa uppgifter finns tillgängliga månadsvis, kvartalsvis eller årsvis (i detta fall för de senaste tolv månaderna, ett kalenderår eller för andra löpande perioder).

— Uppgifterna avseende försäljning som genomförts av återförsäljarna i varje parts distributionsnät, särskilt återförsäljarnas import till och export från sina respektive områden. På detta sätt blir det möjligt att identifiera import och export mellan de olika områden som tilldelats återförsäljarna och att jämföra denna försäljningsverksamhet med den försäljning som återförsäljarna genomför inom sina egna områden. Som framgår särskilt av punkterna 29, 30, 55 och 56 i beslutet, kunde en tillverkare genom att på så sätt ange försäljningens intresseinriktning vid behov minska återförsäljarnas minutförsäljning utanför det område som tilldelats dem, såväl i som utanför Förenade kungariket. Under mötet mellan parterna den 7 december 1993 hävdade sökandena att en viss tillverkare kunde jämföra sina egna, men inte sina konkurrenters, återförsäljares försäljningar och att systemet för utbyte av information, i motsats till vad som påstås i beslutet, inte gjorde det möjligt för de olika tillverkarna att jämföra återförsäljarnas försäljning inom ett visst distributionsnät.

15. Sökandena har vidhållit att dessa uppgifter avseende 'dealer-import' och 'dealer-export' inte hör till själva avtalet och att SIL endast meddelar dem till parterna i detta i enlighet med enskilda avtal med företaget. Dessa uppgifter som inte kan erhållas inom ramen för det avtal som utgör föremål för den andra anmälan hänför sig till de försäljningar som har genomförts av en återförsäljare utanför sin egen zon (dealer-export) och de försäljningar som andra återförsäljare som är etablerade i Förenade kungariket genomför i ett område som har tilldelats en

viss återförsäljare (dealer-import). Uppgifterna avser således inte export till andra medlemsstater eller import från sådana stater.

16. Enligt kommissionen tillhandahöll SIL fram till år 1988 avtalsparterna blanketter V55/5 som hade använts av fristående importörer. Sedan år 1988 meddelar SIL endast de uppgifter som har erhållits från blanketten som numera förstörs efter att ha använts av SIL. Kommissionen har hävdat att dessa registreringshandlingar gör det möjligt att utpeka parallellimport, väsentligen tack vare fordonets serienummer. Vad gäller den sistnämnda uppgiften påpekade kommissionen vid mötet mellan parterna den 7 december 1993 att det enligt dess uppfattning borde skiljas mellan å ena sidan blanketterna V55/1, 3 och 4 och å andra sidan blankett V55/5. Tillverkaren fyller nämligen i blanketterna 1, 3 och 4 på förhand, så att uppgifterna om serienummer återfinns i den blankett som medföljer varje fordon, vilket innebär att tillverkarna har fullständig kännedom om dessa traktorers bestämmelseort. Blankett V55/5 tillhandahöll SIL däremot fram till september 1988, vilket gjorde det möjligt att kontrollera ett visst fordons ursprung. Vid samma möte medgav kommissionen emellertid att systemet sedan den 1 september 1988 inte gjorde det möjligt för tillverkarna att bevaka parallellimporten. Sökandena betonade vid samma möte för sin del att de inte heller före den 1 september 1988 kunde bevaka parallellimporten, eftersom fordonets ramnummer inte systematiskt återfanns i blankett V55/5."

10. Kommissionen sände den 11 november 1988 ett meddelande om anmärkningar till AEA, till var och en av de åtta parterna i Exchange och till SIL. Parterna i Exchange beslutade den 24 november 1988 att lägga ned systemet. Vid ett förhör vid kommissionen hävdade de, särskilt med stöd av en studie som hade genomförts av professor Albach, som är medlem av Berlin Science Center, att de uppgifter som lämnats hade haft en positiv inverkan på konkurrensen. Den 12 mars 1990 anmälde de fem avtalsparterna — bland vilka New Holland ingick — till kommissionen ett nytt informationsavtal, Data System, och förband sig att inte använda det nya systemet innan kommissionen besvarat deras anmälan.

11. Beslut 92/157 har följande innehåll:

— Kommissionen fastställde att informationsavtalet avseende uppgifter om registrering av jordbrukstraktorer innebar en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget "genom att leda till ett utbyte av information som gör det möjligt för samtliga tillverkare att få kännedom om de olika konkurrenternas försäljning och om återförsäljarnas import och försäljning" (artikel 1).

— Kommissionen avslog ansökan om undantag med stöd av artikel 85.3 i fördraget (artikel 2).

— Kommissionen ålade AEA och avtalsparterna att upphöra med överträdelsen, om de ännu inte hade gjort det, och att i framtiden avstå från avtal eller praxis som kan ha likadant eller liknande syfte eller resultat (artikel 3).

12. New Holland inlämnade klagomål mot kommissionens beslut vid förstainstansrätten genom att väcka en talan om ogiltigförklaring som ogillades i sin helhet genom domen i målet Fiatagri och New Holland mot kommissionen. New Holland har den 13 januari 1995 överklagat domen.

II. Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning

13. New Holland har yrkat att förstainstansrättens dom skall upphävas och har åberopat följande grunder:

a) Felaktig handläggning:

— åsidosättande av skyldigheten att i tillräcklig omfattning motivera den överklagade domen, och

— åsidosättande av skyldigheten att behandla viktiga sakfel och den inverkan detta har på rättsenligheten av det kritiserade beslutet.

b) Materiella brister:

— oriktig tillämpning av artikel 85.1,

— oriktig tillämpning av artikel 85.2 och principen enligt målet Consten och Grundig mot kommissionen, [3] och

— oriktig tillämpning av artikel 85.3.

14. Innan jag undersöker var och en av dessa grunder anser jag det vara nödvändigt att göra en allmän reflexion över de kriterier som domstolen har fastställt vad avser upptagande till sakprövning av överklaganden av förstainstansrättens domar.

3 — Dom av den 13 juli 1966 i de förenade målen 56/64 och 58/64, Consten och Grundig mot kommissionen (REG 1966, s. 429; svensk specialutgåva volym 1, s. 277).

15. Med utgångspunkt i artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen, som utvecklar artikel 168a.1 i EG-fördraget, och i artikel 112.1 c i rättegångsreglerna har domstolen progressivt fastställt kriterierna för att ett överklagande skall tas upp till sakprövning.

För det första har domstolen utarbetat en fast rättspraxis [4], enligt vilken ett överklagande skall innehålla precisa uppgifter om vilka delar som klandras i den dom som begärs bli upphävd och de rättsliga argument som åberopas till stöd härför. Ett överklagande som endast innehåller upprepningar eller återgivanden av grunder och argument i den lydelse som redan framförts vid förstainstansrätten, bland dem sådana som förstainstansrätten uttryckligen underkänt, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande är i själva verket endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen faller utanför domstolens behörighet.

För det andra har domstolen ansett att ett överklagande endast kan avse en prövning av om en rättsregel har överträtts och inte någon form av bedömning av de faktiska omständigheterna. Domstolen har i enlighet med detta ansett att förstainstansrättens bedömning av den framlagda bevisningen inte utgör en rättsfråga som skall prövas inom ramen för ett överklagande, utom då dessa omständigheter har förvrängts eller då de innehållsmässiga felaktigheterna beror på handlingarna i det aktuella målet. Domstolen är inte behörig att undersöka den bevisning som förstainstansrätten har godtagit till stöd för de faktiska omständigheterna, förutsatt att dessa har erhållits på ett regelrätt sätt och att de allmänna rättsreglerna och rättsprinciperna i fråga om bevisbörda och bevisprövning har följts. Domstolen är däremot behörig att göra en kontroll av dessa faktiska omständigheters rättsliga beskaffenhet och de rättsliga slutsatser som förstainstansrätten drog av dessa. [5]

Avslutningsvis fastslås i denna rättspraxis relativt strikta kriterier avseende upptagande till sakprövning av överklaganden, för att hindra att överklagandet faktiskt omvandlas till en ny bedömning av de faktiska omständigheterna i målet och för att undvika att förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna ifrågasätts.

16. Enligt min uppfattning är det i konkurrensmål som grundas på kommissionens beslut — såsom generaladvokat Jacobs har

4 — Se bland annat beslut av den 26 april 1993 i mål C-244/92 P, Kupka-Floridi mot ESK (REG 1993, s. I-2041), av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, X mot kommissionen (REG 1994, s. I-4379), av den 17 oktober 1995 i mål C-62/94 P, Turner mot kommissionen (REG 1995, s. I-3177), och dom av den 24 oktober 1996 i mål C-73/95 P, Viho mot kommissionen (REG 1996, s. I-5457), punkterna 25 och 26.

5 — Dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen (REG 1994, s. I-667), och av den 6 april 1995 i de förenade målen C-241/91 P och C-242/91 P, RTE och ITP mot kommissionen (REG 1995, s. I-743); beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen (REG 1996, s. I-4435), punkt 39.

föreslagit [6] — tillrådligt att välja en mer restriktiv tolkning av kriterierna för upptagande till sakprövning av överklaganden och i synnerhet av artikel 51 i stadgan, enligt vilken ett överklagande till domstolen skall vara begränsat till rättsfrågor. I dessa mål granskar förstainstansrätten nämligen ett kommissionsbeslut som innehåller en redogörelse av de faktiska omständigheterna i tvisten och gör en rättslig bedömning. Förstainstansrätten, som antigen begränsar sig till kommissionens uppgifter eller gör nya undersökningar, fastställer de faktiska omständigheterna; domstolen skall hålla sig till dessa omständigheter inom ramen för ett överklagande, eftersom förstainstansrättens uppgift skulle undergrävas, om domstolen på klagandenas begäran skulle ha att granska de faktiska omständigheterna i förstainstansrättens domar.

Denna restriktiva logik skall — såsom kommissionen hävdade i sitt svaromål — leda till att domstolen skall tillämpa mycket strikta kriterier då den beslutar om huruvida grunder för överklagande kan tas upp till sakprövning, när parterna anför att förstainstansrätten har gjort en oriktig tolkning av de faktiska omständigheterna och hävdar att den har gjort sig skyldig till oriktig bedömning, för att förmå domstolen att på nytt undersöka de faktiska omständigheterna i tvisten.

17. I förevarande mål har kommissionen i sitt svaromål ifrågasatt överklagandets tillåtlighet i dess helhet, eftersom det inte innehåller något klart angivande av de punkter som kritiseras i den överklagade domen, utan endast en upprepning av de argument som förstainstansrätten underkänt, och avser förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. Sedan klaganden i sin replik omformulerat grunderna för överklagande, ändrade kommissionen delvis åsikt och valde att bemöta de grunder som New Holland åberopat.

18. Även om överklagandet inte utmärks av klarhet och exakthet, anser jag att det däri tas upp några rättsfrågor som kan åberopas inom ramen för ett överklagande, varför det inte kan avvisas i dess helhet, trots att vissa av de konkreta grunderna kan vara otillåtna.

Jag vill dock påpeka att klagandens handlande att upprepa de faktiska omständigheter som förstainstansrätten fastställde i den överklagade domen och uttryckligen stöder sina grunder för överklagande på ger mig intrycket av att inte stå i överensstämmelse med de kriterier som domstolen har fastställt för att säkerställa att överklagandena är välgrundade.

6 — Generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i det ovannämnda målet Hilti mot kommissionen, punkt 8— 12 och 46— 49.

III. Grunderna för överklagande

A. *Åsidosättande av skyldigheten avseende tillräcklig motivering av den överklagade domen*

19. New Holland anser att förstainstansrätten i den överklagade domen begränsade sig till en rent formell undersökning av det kritiserade beslutet utan att beakta kommissionens uppenbara fel i samband med bedömningen av de faktiska omständigheterna och rättstillämpningen, vilka sökandeföretagen hade framfört. New Holland anser följaktligen att förstainstansrätten inte följde domstolens rättspraxis enligt vilken det finns en allmän princip som ålägger varje domstol att motivera sina beslut och att framför allt ange skälen till varför den inte har bifallit en anklagelse som formellt har åberopats vid den. [7]

New Holland har särskilt anfört att förstainstansrätten i den överklagade domen inte beaktade all bevisning som hade lagts fram vid det skriftliga och det muntliga förfarandet och inte heller det faktum att kommissionen godtog vissa av sökandenas och SIL:s argument avseende vissa delar av systemet för utbyte av information. Förstainstansrätten behandlade inte heller de rättsliga och ekonomiska argument som parterna framförde vid sammanträdet och i synnerhet inte professor Albachs undersökning av strukturen på den relevanta marknaden, den invecklade aspekten på jordbrukstraktorerna som produkt, utveckligen av företagens marknadsandelar och informationsavtalets inverkan på priserna.

20. New Holland har i sitt överklagande vidare anfört olika skäl avseende bristande beslutsmotivering som visserligen anfördes redan inför förstainstansrätten, men som underkänts utan tillräcklig motivering eller hänvisning i den överklagade domen. Dessa argument är följande:

— otillräcklig motivering av det kritiserade beslutet,

— otydligt innehåll i det kritiserade beslutet,

— definition av produkten och den relevanta marknaden, och

— oriktig användning av begreppet "dominerande ställning".

7 — Dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen (REG 1991, s. I-4339), punkt 29, och av den 17 december 1992 i mål C-68/91 P, Moritz mot kommissionen (REG 1992, s. I-6849), punkt 21.

21. Otillräcklig motivering utgör en tillåten grund för överklagande. I förevarande mål anser jag emellertid att New Holland inte med klarhet har angett vilka som är de rättsliga bristerna i motiveringen till den överklagade domen. De argument som New Holland har använt sig av i denna grund under rubriken otillräcklig motivering av det kritiserade beslutet uppfyller inte de krav som ställs i domstolens rättspraxis med avseende på tillåtligheten av överklaganden.

Förutom den uppenbara avsaknaden av klarhet och konkretion i utformningen av denna grund för överklagande anser jag att New Holland har begränsat sig till att ifrågasätta den bedömning och värdering av bevisningen som förstainstansrätten gjorde i den överklagade domen eller återger vid domstolen likadana argument som de som förstainstansrätten underkände i den överklagade domen.

22. Jag anser i vart fall att förstainstansrätten motiverade den överklagade domen i tillräcklig utsträckning i de punkter som New Holland har utpekat i denna grund för överklagande. Förstainstansrätten redogjorde för parternas ställningstaganden avseende de olika grunderna för ogiltigförklaring genom att sammanfatta deras huvudargument och fortsatte med att lösa frågorna genom att vederbörligen motivera sin åsikt.

23. Jag föreslår följaktligen att domstolen skall förklara att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

B. *Åsidosättande av skyldigheten att behandla de viktiga sakfelen och den inverkan detta har på rättsenligheten av det kritiserade beslutet*

24. Klaganden har hävdat att det i punkt 66 i den överklagade domen medges att det kritiserade beslutet innehåller vissa sakfel avseende kännetecknen hos informationsavtalet, men förstainstansrätten "skrev om" beslutet i punkt 67—72 i den överklagade domen för att dessa fel inte skulle påverka beslutets rättsenlighet, i stället för att dra de logiska slutsatserna av dessa fel. Dessutom underlät förstainstansrätten att i den överklagade domen ta ställning till andra grundläggande fel som sökandena hade gjort gällande och som förstainstansrätten hade konstaterat inom ramen för sin uttömmande undersökning. Detta skedde med merparten av de fel som sökandena hade påtalat och som förstainstansrätten sammanfattade i punkt 58—61 i den överklagade domen.

New Holland är av uppfattningen att domstolen i enlighet med domen i målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. [8] är behörig att inom ramen för ett överklagande uttala sig om de faktiska omständigheterna i ett mål när oriktigheten av förstainstansrät-

8 — Dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. (REG 1994, s. I-1981), punkt 49.

tens faktiska bedömningar framgår av de handlingar som har lämnats in till domstolen.

25. New Holland har vidare räknat upp ett antal exempel på uppenbara fel eller oriktigheter i det kritiserade beslutet, vilka förstainstansrätten inte undersökte eller av vilka den inte drog de till saken hörande följderna i den överklagade domen trots den bevisning som sökandena hade lagt fram. Dessa fel är följande:

— traktorerna skall betraktas som en differentierad produkt,

— informationsavtalets kännetecken före anmälan utgör inte relevanta omständigheter,

— avsaknaden av ett avtal med avseende på organisationen av återförsäljarnas områden,

— bristande förståelse av de uppgifter som hade lämnats i förhållande till Exchange och Data System,

— bristande kännedom om den särskilda beskaffenheten av Data System, och

— "fullständig" öppenhet vad gäller priserna samt undanröjande av "osynlig konkurrens".

26. Såsom New Holland har påpekat möjliggör rättspraxis från målen kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., som nyligen har bekräftats i beslutet i målet San Marco mot kommissionen, [9] att domstolen inom ramen för ett överklagande undersöker förstainstansrättens fastställelse av de faktiska omständigheterna när den materiella oriktigheten av dess konstateranden framgår av handlingarna i målet. Kommissionen har i sitt svaromål påstått att domen i målet RTE och ITP mot kommissionen [10] inte innehåller något omnämnande av denna omständighet avseende materiell oriktighet och har följaktligen antagit att det på denna punkt rör sig om en avvikelse från domen i målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. Jag delar inte kommissionens uppfattning i denna fråga. I beslutet i målet San Marco mot kommissionen bekräftas att domstolens rättspraxis inte har ändrats på denna punkt.

27. New Holland har i samband med denna grund emellertid inte påpekat att förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna i den överklagade domen

9 — Beslut i målet San Marco mot kommissionen (fotnot 5), punkt 39.

10 — Dom i målet RTE och ITP mot kommissionen (fotnot 5), punkt 67.

skulle innehålla någon materiell oriktighet som skulle framgå av handlingarna i målet. Klaganden har endast betonat ett antal fel och materiella oriktigheter i det kritiserade beslutet, vilka den hade åberopat redan vid förstainstansrätten, men som denna inte ansåg föreligga eller av vilka den i den överklagade domen inte drog de riktiga slutsatserna i förhållande till giltigheten av kommissionens beslut.

Sökanden har inom ramen för denna grund för överklagande slutligen begränsat sig till att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning och värdering i punkt 58—78 i den överklagade domen av den bevisning som hade lagts fram med avseende på vissa faktiska omständigheter i det kritiserade beslutet. New Holland är av annan åsikt vad gäller det bevisvärde som förstainstansrätten tillmätte de olika delar av den framlagda bevisningen men har inte påpekat någon materiell oriktighet i förstainstansrättens bedömning som skulle framgå av handlingarna i målet.

28. Enligt domstolens rättspraxis ankommer det på förstainstansrätten att avgöra vilken betydelse som skall tillmätas den bevisning som har lagts fram. Domstolen är inte behörig att inom ramen för ett överklagande uttala sig om vare sig de faktiska omständigheterna eller den bevisning som förstainstansrätten har tillåtit till stöd för dessa, förutsatt att bevisningen har inhämtats på ett korrekt sätt och att de allmänna reglerna och rättsprinciperna avseende bevisbörda samt förfarandereglerna för värdering av bevisningen har följts. [11]

29. Överklagandet kan enligt nämnda rättspraxis inte prövas på denna grund, eftersom New Holland endast har ifrågasatt förstainstansrättens bedömning och värdering av bevisningen och vid domstolen anfört samma argument som förstainstansrätten underkände i den överklagade domen. Jag anser i vart fall att förstainstansrätten i tillräcklig utsträckning i punkt 58—78 i den överklagade domen motiverade sin bedömning av bevisningen, så att domstolen kan utöva den prövningsrätt som föreskrivs i gemenskapernas rättspraxis. Det kan inte förutsättas att förstainstansrätten detaljerat redogör för den betydelse som den har tillmätt var och en av delarna i bevisningen eller att den förklarar samtliga skäl som har förmått den att tillmäta vissa bevis större bevisvärde än andra.

30. Denna grund för överklagande kan följaktligen inte godtas.

11 — Domen i målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. (fotnot 8), punkt 66, och beslutet i målet San Marco mot kommissionen (fotnot 5), punkt 40.

C. *Oriktig tillämpning av artikel 85.1 i fördraget*

31. New Holland har hävdat att förstainstansrätten i den överklagade domen gjorde sig skyldig till en oriktig tillämpning av artikel 85 på två viktiga punkter. Enligt klagandens uppfattning definierade och beskrev förstainstansrätten den relevanta marknaden på ett oriktigt sätt och gjorde dessutom en oriktig tolkning av de villkor som ett avtal eller ett samordnat förfarande skall uppfylla för att vara oförenligt med artikel 85.1, i synnerhet beträffande kravet på konkurrensbegränsande syfte eller resultat. New Holland har vidare framfört argumenten inom denna grund för överklagande genom att göra en åtskillnad mellan den relevanta marknaden, informationsavtalets konkurrensbegränsande effekter och avsaknaden av argument med stöd i gemenskapsrättsliga prejudikat eller den ekonomiska teorin.

1. Den relevanta marknaden

32. Vad gäller den relevanta marknaden har sökanden påpekat att förstainstansrätten underlät att uppfylla skyldigheten att på ett riktigt sätt tillämpa den rättsprincip som fastställdes i domen i målet United Brands mot kommissionen enligt vilken undersökningen skall ske i förhållande till ifrågavarande varas utmärkande egenskaper samt med hänsyn till det klart angivna geografiska område inom vilket produkten saluförs och där konkurrensförhållandena är tillräckligt enhetliga. [12] Enligt New Holland gjorde förstainstansrätten enbart en rent formell undersökning av det kritiserade beslutet utan att mot bakgrund av sökandenas argument undersöka kommissionens bedömning vad gäller produktmarknaden, den geografiska marknaden och strukturen på den relevanta marknaden.

33. Vad gäller den relevanta produktmarknaden har klaganden inte i egentlig mening ifrågasatt riktigheten av förstainstansrättens bedömning. Efter att ha beaktat utbytbarheten fann förstainstansrätten i punkt 51 i den överklagade domen att den relevanta produkten utgjordes av jordbrukstraktorerna. New Holland gör därvid endast gällande att förstainstansrätten felaktigt godtog kommissionens beskrivning att beteckna traktorerna som en enhetlig produkt, eftersom det av den bevisning som sökandena lade fram för förstainstansrätten framgick att jordbrukstraktorerna utgjorde en i hög grad differentierad och tekniskt invecklad produkt. Felet vid fastställelsen av kännetecknen hos jordbrukstraktorerna ledde till att förstainstansrätten gjorde en oriktig uppskattning av öppenhetens effekter på den relevanta marknaden.

34. Enligt min åsikt skall New Hollands argument underkännas. Förstainstansrätten gjorde nämligen i punkt 51 i den överklagade domen en riktig tillämpning av kriteriet avseende tillräcklig utbytbarhet, vilket domstolen har fastställt för att bestämma den relevanta

12 — Dom av den 14 februari 1978 i mål 27/76, United Brands mot kommissionen (REG 1978, s. 207; svensk specialutgåva, volym 4, s. 9), punkt 11.

produktmarknaden. [13] Parterna i informationsavtalet bestod potentiellt av samtliga tillverkare av jordbrukstraktorer, och det gjordes inte någon åtskillnad mellan de olika typerna eller modellerna av traktorer, vilket innebär att det var företagen som — såsom förstainstansrätten påpekade — själva definierade den relevanta produkten. New Holland har dessutom inte framfört några argument som skulle visa att det inte förelåg någon möjlighet till tillräcklig utbytbarhet mellan de olika traktormodeller som marknadsförs i Förenade kungariket och av vilka det följaktligen skulle framgå att de olika modellerna utgör differentierade relevanta marknader.

35. Vad gäller bestämningen av den geografiska marknaden anser New Holland att förstainstansrätten misstog sig i punkt 56 i domen, eftersom den ansåg att den utgjordes av Förenade kungariket och inte av den gemensamma marknaden i dess helhet. Enligt det kriterium som har fastställts i domen i målet United Brands mot kommissionen borde hela gemenskapens territorium ha utgjort den relevanta geografiska marknaden, eftersom gemenskapsmarknaden för jordbrukstraktorer har enhetliga konkurrensvillkor.

36. Klagandens argument kan inte godtas. Enligt min uppfattning tillämpade förstainstansrätten domen i målet United Brands mot kommissionen och domstolens rättspraxis på ett riktigt sätt när den bestämde den relevanta marknadens geografiska omfattning. [14] Såsom förstainstansrätten påpekade i punkt 56 i den överklagade domen, skulle det ha varit möjligt att anse att marknaden för jordbrukstraktorer hade en gemenskapsdimension, men tillämpningen av informationsavtalet inom det brittiska territoriet begränsade den relevanta marknaden till att omfatta Förenade kungariket som var det land där nämnda avtal hade sina effekter. Domstolen har vid flera tillfällen likställt den geografiska marknadens geografiska omfattning med det område där effekterna av den konkurrensbegränsande samverkan har förekommit [15] och som i många fall utgörs av en medlemsstats territorium. Därför förefaller det mig som om förstainstansrättens resonemang i den överklagade domen är helt riktigt.

37. Vad gäller beskrivningen av strukturen på den relevanta marknaden har New Holland hävdat att den överklagade domen och det kritiserade beslutet innehåller en oriktig definition av olika väsentliga omständigheter. Förstainstansrätten ansåg således att de fyra stora tillverkarnas marknadsandel hade varit stabil och att det inte hade förekommit några märkbara försök från konkurrenternas sida att komma in på marknaden, att det fanns höga skyddsmurar på grund av de nödvändiga kostnaderna för att inrätta ett distributionssystem, en märkestrohet och ett informationsavtal, och att nivån på försäljningspriser för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket var lägre än i andra medlemsstater. Enligt New Holland grundas dessa faktiska bedömningar avseende den

13 — Se bland andra dom av den 9 november 1983 i mål 322/81, Michelin mot kommissionen (REG 1983, s. 3461; svensk specialutgåva, volym 7), punkt 37, och av den 14 november 1996 i mål C-333/94 P, Tetra Pak mot kommissionen (REG 1996, s. I-5951), punkt 13.

14 — Se A. Frignani och M. Waelbroeck: *Disciplina della concorrenza nella CE*, UTET, Turin, 1996, s. 243 och följande sidor.

15 — Dom av den 16 december 1975 i de förenade målen 40/73— 48/73, 50/73, 54/73— 56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Suiker Unie m. fl. mot kommissionen (REG 1975, s. 1663), i målet Michelin mot kommissionen (punkt 13), och av den 3 juli 1991 i mål C-62/86, AKZO mot kommissionen (REG 1991, s. I-3359; svensk specialutgåva, volym 8).

relevanta marknadens kännetecken på kommissionens undersökningar och professor Neumanns ekonomiska analys i det av kommissionen begärda sakkunnigutlåtandet. New Holland lade fram omfattande bevismaterial för förstainstansrätten och en noggrannare ekonomisk analys gjord av professor Albach som visade på oriktigheten av de tidigare bedömningarna. Förstainstansrätten beaktade emellertid inte detta material i den överklagade domen.

38. New Hollands argument är inte tillåtet inom ramen för ett överklagande, eftersom det innebär ett ifrågasättande av bedömningen av det bevisvärde som förstainstansrätten tilldelat den framlagda bevisningen. New Holland har inte visat att bevisningens innebörd missuppfattades eller att den materiella oriktigheten av förstainstansrättens bekräftelser skulle framgå av handlingarna i målet. Med beaktande av att förstainstansrätten i den överklagade domen inhämtade bevisningen på ett korrekt sätt och följde de allmänna reglerna och rättsprinciperna avseende bevisbörda samt förfaranderegleрna för värdering av bevisningen, saknar domstolen behörighet att inom ramen för ett överklagande undersöka den bevisning som förstainstansrätten lade till grund för bedömningen av de faktiska omständigheterna.

2. Informationsavtalets konkurrensbegränsande effekter

39. New Holland anser att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 93 i den överklagade domen fastställa att artikel 85.1 innebär förbud mot såväl de faktiska resultat som hindrar konkurrensen som de potentiella resultaten så snart som de är tillräckligt betydelsefulla. Förstainstansrätten ansåg följaktligen att det var irrelevant att kommissionen inte hade visat informationsavtalets faktiska konkurrensbegränsande resultat på den brittiska marknaden för jordbrukstraktorer.

Enligt New Holland är det enligt domstolens rättspraxis [16] möjligt att endast beakta ett avtals potentiella inverkan för att avgöra om den påverkar handelsutbytet mellan medlemsstaterna, men inte för att visa att det begränsar konkurrensen. Förstainstansrätten borde därför ha krävt att det kritiserade beslutet innehöll en analys av informationsavtalets faktiska effekter på konkurrensen. New Holland har i andra hand påstått att bevisföringen avseende de faktiska effekterna på konkurrensen krävs åtminstone då det är fråga om avtal som faktiskt har tillämpats. Informationsavtalet tillämpades under tretton år fram till dess att det hävdes den 24 november 1988, och kommissionen borde ha undersökt dess faktiska effekter på konkurrensen på den brittiska marknaden för jordbrukstraktorer och nämnda marknads utveckling från det att avtalet hävdes fram till dess att det kritiserade beslutet fattades.

16 — Dom av den 30 juni 1966 i mål 56/65, Société technique minière (REG 1966, s. 337 och följande sidor, särskilt s. 359; svensk specialutgåva, volym 1, s. 251), och av den 16 juni 1981 i mål 126/80, Salonia (REG 1981, s. 1563; svensk specialutgåva, volym 6), punkt 12.

40. Klagandens argument bör underkännas.

41. För att ett avtal skall vara oförenligt med artikel 85.1 krävs att det har "... till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen på den gemensamma marknaden ...". Enligt domstolens rättspraxis [17] skall det för det första kontrolleras om syftet med ett avtal i sig utgör en konkurrensbegränsning. Om så är fallet, uppfyller det kravet enligt föreskriften och det är inte nödvändigt att undersöka resultaten. Endast då man blir övertygad om att syftet med avtalet inte utgör en konkurrensbegränsning skall det undersökas vad det har för resultat, för att avgöra om nämnda begränsning föreligger. [18]

Ett avtals effekter skall bedömas med hänsyn till den konkurrens som skulle äga rum på den relevanta marknaden, om nämnda avtal inte hade förekommit. Därför har domstolen ansett att kommissionens undersökning "... skall grundas på en bedömning av avtalen i deras helhet ...", vilket förutsätter att hänsyn tas till såväl de faktiska som de potentiella effekterna på konkurrensen [19] samt till det fullständiga ekonomiska sammanhang i vilket konkurrensen skulle utvecklas utan avtalet. [20] Det är dessutom nödvändigt att ett avtal har en avsevärd inverkan på konkurrensen. [21]

Utöver begränsning av konkurrensen utgör inverkan på handelsutbytet mellan medlemsstaterna det andra nödvändiga kravet på förekomsten av ett åsidosättande av artikel 85.1. Båda kraven förefaller nära knutna till varandra i domstolens rättspraxis [22], där det utan åtskillnad hänvisas till betydelsen av avtalens potentiella effekter på konkurrensen eller handelsutbytet mellan medlemsstaterna. Det är emellertid möjligt att i viss utsträckning, såsom New Holland har påstått, hävda att gemenskapernas rättspraxis innehåller ett hänsynstagande till avtalens potentiella effekter på handelsutbytet mellan medlemsstaterna och att det tvärtom krävs bevisning vad gäller de faktiska effekterna på konkurrensen.

Bestämningen av ett avtals effekter på konkurrensen utgör en komplicerad ekonomisk bedömning, och domstolen har ansett att, även om den har behörighet att genomföra en fullständig granskning av om villkoren för att tillämpa artikel 85.1 är uppfyllda, dess undersökning av kommissionens invecklade ekonomiska bedömningar nödvändigtvis

17 — Se i synnerhet domen i målet Société technique minière (fotnot 16), s. 359, och dom av den 11 december 1980 i mål 31/80, L'Oréal (REG 1980, s. 3775), punkt 19, av den 11 juli 1985 i mål 42/84 (REG 1985, s. 2545), punkt 18, av den 27 januari 1987 i mål 45/85, Verband der Sachversicherer mot kommissionen (REG 1987, s. 405), punkt 39, och av den 17 november 1987 i de förenade målen 142/84 och 156/84 (REG 1987, s. 4487).

18 — Se generaladvokaten Tesauros förslag till avgörande i mål C-250/92, DLG, dom av den 15 december 1994 (REG 1994, s. I-5641), punkterna 15 och 16.

19 — Domen i målet BAT och Reynolds mot kommissionen (fotnot 17), punkt 54, och förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i mål T-19/91, Vichy mot kommissionen (REG 1992, s. II-415), punkt 59.

20 — Dom av den 12 december 1995 i mål C-399/93, Oude Luttikhuis m. fl. (REG 1995, I-4515), punkt 10.

21 — Dom av den 9 juli 1969 i mål 5/69, Völk (REG 1969, s. 295; svensk specialutgåva, volym 1, s. 409), och förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-7/93, Langnese-Iglo mot kommissionen (REG 1995, s. II-1533), punkt 98.

22 — Se C. Bellamy och G. Child: *Derecho de la competencia en el mercado común*, Civitas, Madrid, 1991, s. 142.

begränsas till att kontrollera om dessa har gjorts i enlighet med reglerna för förfarande och motivering samt om de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga, att bedömningarna inte är uppenbart felaktiga och att det inte föreligger maktmissbruk. [23]

42. I det föreliggande fallet hade informationsavtalet inte något konkurrensbegränsande syfte, varför det är nödvändigt att undersöka dess effekter på konkurrensen på den brittiska marknaden för jordbrukstraktorer. Förstainstansrätten ansåg i den överklagade domen att kommissionen i tillräcklig utsträckning hade visat informationsavtalets konkurrensbegränsande effekter.

Förstainstansrättens bedömning förefaller mig vara förenlig med domstolens rättspraxis som nämnts i föregående punkt. Kommissionen motiverade i det kritiserade beslutet vederbörligen informationsavtalets potentiella konkurrensbegränsande resultat med beaktande av kännetecknen för den brittiska marknaden för jordbrukstraktorer (stängt oligopol med höga skyddsmurar) och innehållet och periodiciteten i de uppgifter som utväxlas mellan de huvudsakliga ekonomiska aktörerna på marknaden. Det rör sig om en undersökning av en invecklad ekonomisk situation beträffande vilken förstainstansrätten i den överklagade domen genomförde den domstolskontroll som förutsätts enligt domstolens rättspraxis.

Jag anser inte att förstainstansrätten borde ha krävt att kommissionen skulle ha gjort en undersökning av avtalets faktiska effekter på konkurrensen på den brittiska marknaden för jordbrukstraktorer, där den skulle ha redogjort för varje aktörs priser och marknadsandelar i avsaknad av ett avtal om utbyte av information. Bevisningen av de faktiska konkurrensbegränsande verkningarna av nämnda avtal skulle för kommissionen ha utgjort ett svårt krav att uppfylla, [24] vilket förefaller onödigt; den relevanta marknadens kännetecken och syftet med informationsavtalet var tillräckliga för att visa att den kunde begränsa konkurrensen.

43. Av vad anförts följer enligt min mening att överklagandet inte kan bifallas i denna del.

3. Avsaknaden av argument med stöd i gemenskapsrättsliga prejudikat eller den ekonomiska teorin

44. New Holland har hävdat att det kritiserade beslutet är helt nytt i sitt slag och att det inte finns några prejudikat, eftersom detta är första gången som kommissionen har uttalat

23 — Domarna i målet Remia mot kommissionen (fotnot 17), punkt 34, och i målet BAT och Reynolds mot kommissionen (fotnot 17), punkt 62.

24 — Det har i dom av den 1 februari 1978 i mål 19/77, Miller mot kommissionen (REG 1978, s. 131), punkt 15, och av den 17 juli 1997 i mål C-219/95 P, Ferriere Nord (REG 1997, s. I-4411), punkt 19, påpekats hur svårt det är att lägga fram bevisning om ett konkurrensbegränsande avtals faktiska effekter på handelsutbytet mellan medlemsstaterna.

sig om ett "rent" informationssystem som inte har samband med något konkurrensbegränsande avtal, som endast sprider uppgifter om tidigare försäljningar och som inte hänför sig till en basprodukt. I punkt 91 i den överklagade domen anförs att det kritiserade beslutet är "första gången som kommissionen har förbjudit ett system för utbyte av information som, utan att direkt påverka priserna, inte heller innehåller någon annan mekanism som skulle stå i strid med fri konkurrens ...", men förstainstansrätten ansåg i punkt 35 i den överklagade domen att det kritiserade beslutet "... begränsar sig till att på en särskild marknad, som utgörs av marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket, tillämpa vissa principer som har fastslagits i kommissionens tidigare praxis ...". Enligt New Holland förmådde förstainstansrättens nyssnämnda bedömning, som står i strid med den förstnämnda bedömningen, bolaget att anse att det kritiserade beslutet följde den utökade motiveringsskyldighet som gäller för kommissionens nydanande beslut, i enlighet med domen i målet Papiers peints. [25]

45. För mig är det svårt att förstå New Hollands argumentation, eftersom avsaknaden av prejudikat kräver en mer detaljerad motivering av kommissionens beslut och eftersom underlåtenheten att uppfylla denna skyldighet, som fastställdes i domen i målet Papiers peints, skulle kunna åberopas vid ett överklagande som en grund för otillräcklig motivering och inte för oriktig tillämpning av artikel 85.1.

25 — Dom av den 26 november 1975 i mål 73/74, Papiers peints mot kommissionen, "Papiers peints", (REG 1975, s. 1491; svensk specialutgåva, volym 2, s. 525), punkt 33.

46. Förutom det att New Holland inte med noggrannhet har utpekat den rättsfråga som det har tagit upp i denna del av överklagandet, anser jag att dessa argument redan framfördes med samma lydelse inför förstainstansrätten som underkände dem i punkt 35 i den överklagade domen. När en klagande framför ett nytt resonemang gör han dessutom det med stöd av en definition av kännetecknen för en relevant marknad som skiljer sig från den marknad som har definierats i den överklagade domen. Jag anser därför att överklagandet inte kan prövas i den delen.

47. På ovan anförda skäl anser jag att detta överklagande inte kan prövas på denna grund och att det i övrigt inte kan vinna bifall.

D. *Oriktig tillämpning av artikel 85.2 och principen enligt målet Consten och Grundig mot kommissionen*

48. Klaganden anser att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till ett fel genom att i punkt 38 i den överklagade domen avstå från att tillämpa principen enligt domen i målet Consten och Grundig mot kommissionen om att den ogiltighet som föreskrivs i artikel 85.2 är tillämplig på de delar av avtalet som står i strid med artikel 85.1 eller avtalet i

dess helhet när dessa delar inte kan brytas ut ur avtalet i dess helhet. [26] Enligt New Holland borde förstainstansrätten inte ha ansett det kritiserade beslutet giltigt, eftersom kommissionen inte närmare hade angett de delar av informationsavtalet som företagen borde ha strukit, för att göra avtalet förenligt med artikel 85.1.

49. Denna grund kan inte godtas. Enligt min uppfattning gjorde förstainstansrätten i punkt 36—38 i den överklagade domen en riktig tillämpning av rättspraxis från domen i målet Consten och Grundig mot kommissionen, eftersom den beaktade parternas påståenden i detta avseende och på goda grunder ansåg att det av lydelsen av det kritiserade beslutet klart framgick att kommissionen hade fastställt att informationsavtalet i sin helhet var oförenligt med artikel 85.1. Det var inte möjligt att inom ramen för detta avtal göra åtskillnad mellan de olika delarna för att eventuellt stryka dem för att bevara avtalets rättsenlighet, eftersom detta fungerade som en strukturerad enhet. Klaganden har under denna grund inte framfört några argument vad gäller en eventuell identifiering av delar som kan brytas ut ur avtalet.

E. *Oriktig tillämpning av artikel 85.3 i fördraget*

50. New Holland har under denna grund, där det återigen förefaller svårt att med klarhet utpeka de frågor som har tagits upp, ifrågasatt förstainstansrättens lösning i punkt 99 i den överklagade domen vad gäller tillämpningen på informationsavtalet av artikel 85.3. Förstainstansrätten fastställde det kritiserade beslutet och ansåg att konkurrensbegränsningarna på grund av nämnda avtal inte var av oundviklig karaktär för att uppnå de mål som hade ställts upp av de företag som var avtalsparter. Kommissionen hade enligt förstainstansrättens uppfattning vederbörligen motiverat sin uppfattning att tillverkarna av jordbrukstraktorer i Förenade kungariket kunde uppnå sina mål med hjälp av ett informationssystem med mindre konkurrensbegränsande resultat eller genom att ty sig till andra mekanismer såsom att varje företag identifierar marknadsuppgifterna.

New Holland anser att förstainstansrättens resonemang är oriktigt och att den följaktligen tillämpade artikel 85.3 på ett oriktigt sätt. Bolaget har för det första upprepat att den tidsmässiga indelningen i informationsavtalet är nödvändig för att tillverkarna i god tid skall kunna få kännedom om ändringarna i efterfrågan för att anpassa sitt utbud till kundernas krav. För det andra har klaganden påpekat att informationsavtalet gör det möjligt att samtliga tillverkare, såväl stora som små företag, förfogar över samma uppgifter, eftersom de förvaltas av ett fristående företag som tillhandahåller informationstjänster. Om avtalet inte förelåg, skulle de stora tillverkarna ha bättre förutsättningar att känna till marknaden än de små tillverkarna.

51. Överklagandet kan prövas på denna grund, eftersom den hänför sig till en rätts-

26 — Domen i målet Consten och Grundig mot kommissionen (fotnot 3), s. 498.

fråga, som utgörs av bestämningen av informationsavtalets oundvikliga karaktär, vilken utgör ett av de nödvändiga villkoren för att erhålla ett enskilt undantag med stöd av artikel 85.3. [27] Jag anser emellertid att den skall underkännas. Klaganden har nämligen inte framfört övertygande argument av vilka det skulle framgå att bedömningen är uppenbart felaktig i fråga om den lösning som valdes i det kritiserade beslutet och vilken fastställdes i punkt 99 i den överklagade domen. För att anpassa sig till kundernas krav och för att säkerställa efterköps- och garantiservice förefaller det inte nödvändigt att använda ett system för utbyte av information där det med korta intervaller lämnas detaljerade uppgifter om konkurrenternas försäljning. Effekterna av ett system av denna typ är positiva på en splittrad marknad men dess verkningar på en oligopolistisk marknad, såsom marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket, är skadliga, eftersom de minskar konkurrensen mellan tillverkarna.

52. Överklagandet kan följaktligen inte heller bifallas på denna grund.

Rättegångskostnaderna

53. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Om överklagandet lämnas utan bifall, vilket jag föreslår, skall följaktligen klaganden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Förslag till avgörande

54. På ovan anförda skäl föreslår jag att domstolen beslutar enligt följande:

1) Överklagandet avvisas delvis.

2) Överklagandet i övrigt ogillas.

3) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

27 — Se dom av den 17 januari 1995 i mål C-360/92 P, Publishers Association mot kommissionen (REG 1995, s. I-23), punkt 24— 29.